

Територія сучасного Донецька, за даними археологічних досліджень, була заселена ще в епоху мідно-бронзової доби. До XIII століття тут жили племена киммерійців, скіфів, сарматів, готів. Пізніше землі у долині ріки Кальміус були спустошені і до XVI століття називалися Диким полем.

У XVI- XVII ст. козаки кальміуської паланки та донські козаки почали оселятися на цих землях. Був започаткований річковий шлях до Азовського моря по річці Кальміус. Впродовж нього укріплювалися хутори-зимівники, які пізніше перетворювалися в поселення. Після війни Росії з турками ці поселення за наказом Катерини II належать поміщикам. Крім землеробства, основним заняттям селян було добування кам'яного вугілля. Саме так виник Донецьк. Не маючи вигідного транспортно-географічного положення, місто розвивалося на базі гірничозаводської промисловості. Цьому сприяли величезні запаси корисних копалин.

Роком заснування міста вважають 1869, коли Джон Юз почав тут будувати металургійний завод. Разом з заводом починається будівництво робітничого селища на місці села Олександрівка. Село отримало назву Юзівка (Юзово). 24 січня 1872 року запрацювала перша доменна піч цього заводу. Того ж року запрацювала залізниця Костянтинівка – Юзівка – Оленівка. Колія, що з'єднавала завод з іншими залізничними магістралями регіону, сприяла розвитку промисловості.

З розбудовою заводу кількість населення Юзівки починає стрімко рости, а поселення набуває ознак міста. Територія міста була поділена на дві частини. У Заводській (Південній) частині знаходились споруди заводу, депо, телеграф, лікарня та школа. В цій частині міста жили керівники та інженери. Вулиці тут були вимощені бруківками, в будинках була електроенергія та водогін.

Північну частину Юзівки називали Новий світ. Тут мешкали переважно ремісники, торговці, чиновники. Будинки були одно- чи двоповерховими. Працювали магазини, ресторани, готелі, банки. Однією з найкрасивіших споруд цієї частини міста був Преображенський собор, який, на жаль, зруйновано у 30-х роках ХХ століття.

В травні 1917 року за Юзівкою офіційно закріпився статус міста. А з 1920 року місто входить до складу Донецької губернії.

У 1924 році Юзівка була перейменована у Сталіне. З липня 1932 року місто – центр Донецької області.

В перші роки Другої світової війни заводи Сталіно почали виготовляти корпуси снарядів,

мін, авіабомб та ін. Та вже у жовтні 1941 року заводи вивозяться в Караганду, на Урал, у Свердловську область, де продовжується виробництво військової техніки.

У 1961 році місто Сталіне перейменоване на Донецьк і стало центром Донецької області, що досі була Сталінською.

Сьогодні Донецьк є адміністративним центром області. Його населення сягає 1 мільйона. Донецьк – великий промисловий і фінансовий осередок східної України, шахтарська столиця.